

Fővárosi Ítéltábla

7.Pf.20.777/2021/4/II.

A Fővárosi Ítéltábla az SBGK Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe., ügyintéző: dr. Bajkai István ügyvéd) által képviselt felperes (felperes címe) felperesnek – a Dr. Horváth Z. Péter Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: dr. Horváth Z. Péter ügyvéd) által képviselt alperes (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2021. szeptember 2. napján kelt 8.P.22.608/2017/111. számú ítélete ellen az alperes részéről 113. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy a felperes 15 napon belül köteles a perköltség megfizetésére az alperes javára.

Kötelezi az alperest, hogy – 15 napon belül – fizessen meg a felperesnek 50.000 (Ötvenezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2014. április 3-án jelentkezett az alperesnél azzal, hogy a terhességi tesztje pozitív lett, de terhességét nem kívánja megtartani. Az ekkor elvégzett ambuláns ultrahang leírása szerint a felperes méhe rendes nagyságú volt, és annak üregében egy 17 mm-es élő embrió volt látható, a függeléktájak pedig eltérés nélkül ábrázolódtak. A vizsgáló a terhességet 8 hetesnek írta le, és a védőnőhöz irányította a felperest a szükséges dokumentumok beszerzése céljából. Ezt követően 2014. április 9-én a méh kiürítésével a felperes terhességét megszakították, majd még aznap panaszmentesen otthonába bocsátották. A műtét után négy nappal, 2014. április 13-án a felperesnek alhasi panaszai jelentkeztek, majd másnap sokkos állapotban szállították a kórházba. A sürgősségi ellátás során derült fény arra, hogy méhen kívüli terhesség áll fenn a

jobb oldali petevezetékében, a petevezető sérült, így annak eltávolítására volt szükség. A felperes a per folyamatban léte alatt, 2019. évben teherbe esett és egészséges gyermeket szült.

[2] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette az élethez, egészséghez, testi épséghez fűződő személyiségi jogát. Az alperes személyiségi jogsértő magatartásaként azt jelölte meg, hogy a 2014-ben történt terhességmegszakítás során nem észlelte időben a méhen kívüli terhességét, szakszerűtlen, gondatlan eljárása révén elvesztette az egyik petevezetőjét, ugyanis a korábban történő észlelés esetén megtarthatta volna azt, elkerülhette volna a lombikbébi programot, nagyobb eséllyel és hamarabb esett volna spontán teherbe, termékenysége nem csökkent volna. Hivatkozott arra is, hogy az alperes a tájékoztatási kötelezettségét is megsértette. Kérte az alperes kötelezését 5.000.000 forint sérelemdíj és annak kamatai megfizetésére a terhességmegszakítást követően fellepett életveszélyes, sokkos állapota, petevezetőjének elvesztése, a spontán teherbeesés elnehezülése, és a mesterséges reprodukciós eljárásban (IVF) történő kényszerű részvétele tényére, továbbá a mindezzel kapcsolatos elhúzódó nehézségeire tekintettel. Kérte továbbá az alperest vagyoni kártérítésként 1.717.688 forint és kamatai megfizetésére is kötelezni. Az alperes mulasztása miatt elvégzett jobb oldali petevezető-eltávolítást követően ugyanis lábadozott, illetőleg IVF programban kellett részt vennie, amelyből fakadóan költségei merültek fel. Ezen a címen igényelte az alperes szolgáltatásának díját (150.000 forintot), 12.000 forint egyösszegű szülészeti kórtermi pótdíjat, a gyógyszerek és gyógyhatású készítmények, fájdalomcsillapítók, gyulladáscsökkentők 41.384 forint összegű költségét, valamint a lombikbébi kezelés 1.514.304 forint összegű költségét.

[3] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint nem szegett szakmai szabályt a terhességmegszakítás során, nem volt elvárható a méhen kívüli terhesség diagnosztizálása, ilyen terhességi korban, ilyen méretek mellett az a legritkább esetben ábrázolódik, a szimultán terhesség pedig szakirodalmi ritkaság. A felperes nagy valószínűséggel arra számíthatott, hogy a méhen kívüli terhességére a rupturálódás (megrepedés) folytán derülhet fény, az esetek túlnyomó többségében ez a kórállapot így válik felismerhetővé. Állítása szerint hiányzik az okozati összefüggés az IVF programban való részvétel és a jobb oldali petevezető elvesztése között, a méhen kívüli terhesség folyamánként azt a felperes igen nagy valószínűséggel, amúgy is elvesztette volna. Az egyik oldali petevezető elvesztése a termékenységet érdemben nem csökkenti, a felperes spontán teherbe esett.

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes egészséghez fűződő jogát abból kifolyólag, hogy a felperes 2014. áprilisi alperesi nőgyógyászati ellátása során csökkentette az esélyét a jobb oldali petevezető megtartásának.

[5] Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 1.703.384 forintot és abból 203.384 forint után 2014. július 1. napját követően a kifizetés napjáig járó mindenkori késedelemmel érintett félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest 400.000 forint perköltség megfizetésére az alperes javára.

Megállapította, hogy a felperes 910.000 forint, az alperes 390.000 forint előlegezett illeték megfizetésére köteles az állam felhívására.

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában abból indult ki, hogy a perben nem volt vitás: a sérelmezett beavatkozás után pár nappal derült fény a felperes méhen kívüli terhességére, így a felperes állításai tükrében az alperesre hárult annak bizonyítása, hogy a terhességmegszakítás során nem történt olyan diagnosztikus mulasztás, amely miatt a felperes későbbi teherbeesése megnehezült, illetve ettől függetlenül sem volt érdemi esélye annak, hogy a felperes jobb oldali petevezetője megtartható legyen. Az alperes bizonyíthatta azt is, hogy a felperes kárai és a szakmai magatartása között semmilyen okozati összefüggés nem áll fenn, mivel a petevezető elvesztésével nagy valószínűséggel számolni kellett, vagy a méhen kívüli terhesség megoldódása nincs összefüggésben a felperes további teherbeesésének lehetőségével. Alkalmazott jogszabályként utalt az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (Eütv.) 77. § (3) bekezdésére, a 244. § (2) bekezdésére, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:519. § (1) bekezdésére.

[7] Az elsőfokú bíróság a szakértői bizonyítás eredményére alapította döntését. szakértő1 és szakértő2 egyesített szakvéleményéből azt emelte ki, hogy a méhen belüli terhesség ténye értelemszerűen elterelheti a figyelmet az esetleges méhen kívüli terhességről, a szimultán terhesség ritka, a méh méretei alapján nem kellett gyanakodni egyidejű méhen kívüli terhességre, a méhen kívüli terhesség mindössze 10-12%-ban diagnosztizálható ultrahanggal, az esetek 70%-ban hasúri vérzés irányítja a figyelmet erre a kórállapotra. A felperes által megbízott szakértő3 magánszakértő véleménye szerint a vizsgáló rendes nagyságú méhet írt le, a véréskimaradással együtt ennek ténye április 3-án a méhen kívüli terhesség gyanúját kellett, hogy felvesse. Az ellentétes véleményekre tekintettel kirendelt Intézet szakvéleményéből kiemelte, hogy a szimultán terhesség miatt a méhüri terhességgel együtt növekedett a méhen kívüli, és ez okozott petevezető vérzést. A szakértői intézet véleménye szerint a terhesség nyolchetes korára figyelemmel ultrahanggal észlelni kellett volna az elváltozást. Az egyoldali petevezető eltávolítása azonban érdemben nem befolyásolja a termékenységet, a teherbeesés sikerességében, illetve sikertelenségében számos más tényező játszik szerepet. A petefészkek kapacitását hátrányosan nem érintették az események, a fertilitásban nem játszik szerepet az egyoldali petevezető eltávolítása, legfeljebb kis mértékben. Szimultán terhesség időbeli észlelése esetén a terhesség eltávolítása a petevezetőből laparoszkópiás úton történhet, és a petevezető eltávolítás az intézeti szakvélemény szerint elvileg elkerülhető volt, mert a méhen kívüli terhesség észlelése akár már a petevezető sérülése előtt, 2014. április 3-án elvárható volt.

[8] A szakértői megállapításokat értékelve elfogadta, hogy a perbeli esetben a vizsgáló feltehetően szimultán terhesség részjelenségeként nem ismerte fel a méhen kívüli terhességet. Figyelembe vette, hogy a méhen kívüli terhesség felismerése a terhesség korára, illetve a diagnosztikai érzékenységre tekintettel a többségi vélemény szerint inkább elvárható volt. Az intézeti véleményt találta meggyőző erejűnek abban a kérdésben, hogy lehetőség lett volna a méhen kívüli terhesség laparoszkópiás eltávolításra a petevezető eltávolítása nélkül, mivel az aggálytalanul vezette le az egyes kockázatokat és vont le következtetéseket a terápiás megoldást illetően. Mindebből arra következtetett, hogy a petevezető megtartására esélyt teremtett volna a diagnosztikus tévedés elmaradása. Hangsúlyozta, hogy az ultrahangos vizsgálat érzékenységi adottságain túl azért is csak esélyről lehetett szó, mert a szakértői vélemények alapján az egyes beavatkozások legfeljebb csak a valószínűségét növelik a

tubarepedés elkerülésének, a méhen kívüli terhességet jelentős számú esetben már csak a megrepedés fázisában ismerik fel, továbbá maga a laparoszkópos beavatkozás sem hozhat bizonyosságot a petevezető megtartása terén. Az elváltozás és a műtéti beavatkozás is kismencedei gyulladást provokálhat, amely a későbbiekben szintén a fertilitást hátrányosan befolyásoló tényező lehet.

[9] Mindezek alapján az alperes felelősségét a Ptk. 6:519. § (1) bekezdése és az Eütv. 77. § (3) bekezdése alapján annyiban látta megállapíthatónak, hogy a méhen kívüli terhesség diagnosztizálásának elmulasztása csorbította az esélyét annak, hogy a felperes jobb oldali petevezetője megtartható legyen. Kiemelte, hogy az alperes felróható magatartásával nem a szerv elvesztése mint tényszerű egészségkárosodás áll okozati összefüggésben, hanem csupán a megőrzés lehetősége. Ennek megfelelően állapította meg a vagyoni károkért való felelősséget és a sérelemdíjat. Érvelése szerint nem a ténylegesen bekövetkezett egészségkárosodás jelenik meg az okozati összefüggés végpontján: a személyiségi jogsérelem bekövetkezik, de annak forrása – az ítélet rendelkező részében történt – megnevezésével tett különbséget azoktól az esetektől, ahol a jogsérelem és a bekövetkezett egészségkárosodás ténybeli határai egybe esnek. Hangsúlyozta, hogy a gyógyulásra vonatkozó esély elvétele éppúgy sérti az egészséghez fűződő jogot, mint a ténylegesen bekövetkező károsodás, csak más ténybeli alapon.

[10] A sérelemdíj mértékét 1.500.000 forintban határozta meg arra figyelemmel, hogy az adott funkcionalitással bíró szervek elvesztését a gyakorlat hogyan értékeli annak tükrében, hogy az egészségkárosodás az anatómiai képlet elvesztésén túl pontosan miben áll. Ebben a körben értékelte, hogy a leginkább egységes intézeti vélemény szerint a petevezető elvesztése a fertilitást legfeljebb kisebb fokban csökkenti. A petevezető a reprodukcióban részt vevő képlet, azonban a peteérésben nem játszik szerepet, hormonális funkciója nincs, egyoldali elvesztése a szakértői vélemények alapján egyértelműen igazolt hátrányt a teherbeesés terén nem jelent.

[11] Kifejtette, hogy a 2014. április 13-i események valamilyen valószínűséggel megelőzhetőek lettek volna az alperestől elvárható magatartás tanúsítása esetén, ezért alaposnak találta a felperes kérelmét az egészséghez fűződő joga megsértésének megállapítására, és a beavatkozás díjának visszakövetelésére vonatkozóan is, a kórállapot megszüntetését követő lábadozás időszakára kalkulált költségeivel együtt. Az alperes által felszámított ellátási díj visszatérítése iránti igényt ugyancsak alaposnak ítélte, ugyanis az adott helyzetben a hasi műtét elvégzése esetén a terhességmegszakításra ott és akkor feltehetően nem került volna sor.

[12] Ezen túlmenően a vagyoni kárigényeket elutasította. Érvelése szerint nem róható az alperes terhére a felperes termékenysége csökkenése, illetve nem felelős az IVF programban való részvétel költségeinek megtérítéséért, az sem állapítható meg, hogy a felperes az alperesnek felróható módon a szándékaihoz képest később esett spontán teherbe. A méhen kívüli terhesség a műtéti megoldás módjától függetlenül sokszorosára növeli az újabb méhen kívüli terhesség rizikóját. A termékenység felperesi értelemben vett csökkenését mint hátrányt nem tartotta megállapíthatónak, ezért nem is kompenzálta a perben.

[13] A felperest az eredeti kereseti kérelmet figyelembe véve túlnyomórészt (80%-ban) pervesztesnek ítélte, ennek megfelelően rendelkezett a perköltségről.

[14] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, annak részbeni megváltoztatása, és a kereset teljes elutasítása érdekében. Másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletének, a keresetet elutasító részét meghaladóan, a hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását.

[15] Eljárási jogszabálysértésként arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem megfelelően rögzítette és bírálta el a keresetet. A felperes ugyanis végső, leszállított keresetében (77. sorszámú irat) egyértelműen a termékenység csökkenését határozta meg kereseti kérelme alapjaként. Sérelmezte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság elszakadt a felperes által előadott, a keresetet megalapozó tényektől, a jogalaptól és a kettő összefüggése közötti előadástól, valamint a szakértői vélemények egybehangzó megállapításaitól.

[16] Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet ellentmondásos, mivel az indokolásában [16] lefektetett bizonyítási kötelezettségnek és tehernek megfelelően, az eljárás során bebizonyosodott, hogy az alperes tevékenysége a felperes teherbeesési képességét semmilyen módon nem befolyásolta, ennek ellenére az elsőfokú bíróság a keresetnek helyt adott. Ennek alátámasztására kiemelte a 207/2018. számú szakértői véleménynek, illetve szakértő3 magánszakértő szakvéleményének az elsőfokú ítélet indokolásában [18-19] ismertetett részleteit. Hivatkozott arra, hogy az intézeti szakvélemény megállapította: nagy valószínűséggel szimultán terhesség állt fenn, a méhen kívüli terhesség a terhesség korára tekintettel önmagában nehezen felismerhető és akadályozott volt, a méhen kívüli terhesség sokszorosára növeli az ismételt méhen kívüli terhesség esélyét. Mindezen megállapítások álláspontja szerint alátámasztották, hogy az alperes a diagnosztikai vizsgálat során nem követett el mulasztást.

[17] További hivatkozása szerint a petevezető eltávolítása a felperes teherbeesését érdemben nem befolyásolta. Kiemelte az elsőfokú ítélet [21] pontját, amelyben hivatkozott intézeti szakértői vélemény szerint az egyoldali petevezető eltávolítása érdemben nem befolyásolja a fertilitást. Utalt arra is, hogy az indokolás [23] pontja szerint a gyógyszeres út szakmailag nem volt javasolt, a laparoszkópiás megoldás elképzelhető lehetőség volt. Hangsúlyozta azonban, hogy ez csak elvi lehetőség volt, az egyes beavatkozások ugyanis legfeljebb csak a valószínűségét növelik a tubarepedés elkerülésének. Ennélfogva a laparoszkópiás megoldás sem hozhatott bizonyosságot a petevezető megtartása terén, erre tekintettel – az elsőfokú bíróság iratellenes, ellentmondásos és megalapozatlan megállapításával szemben – az alperes nem csorbította az esélyét annak, hogy a felperes jobb oldali petevezetője egészséges állapotban megtartható legyen.

[18] Kiemelte, hogy az elsőfokú ítélet [25] pontjában írtak szerint az alperesnek felróható módon a jobb oldali petevezető megőrzésére vonatkozó esély csökkent, ebből azonban nem következik a felelőssége a felperes keresetében foglaltakkal összefüggésben, a felperes ugyanis a teherbeesési képessége csökkenésében látta a sérelmét, nem pedig abban, hogy a petevezetőjét elvesztette. Az elsőfokú bíróság az intézeti vélemény megállapítását

elfogadva tudomásul vette, hogy a petevezető elvesztése a fertilitást legfeljebb kisebb fokban csökkentti.

[19] Ellentmondásosnak és tévesnek tartotta, hogy az elsőfokú bíróság miközben az indokolásában [27] ki is emeli, hogy nem a ténylegesen bekövetkezett egészségkárosodás jelenik meg az okozati összefüggés végpontján, arra a következtetésre jutott, hogy azzal sértette meg a felperes egészséghöz fűződő jogát, hogy a gyógyulásra vonatkozó esélyét vette el. A petevezető eltávolítása a felperes egészsége védelme érdekében történt, a termékenységi esélyeit is támogató módon, a sérült petevezető ugyanis ismételt méhen kívüli terhességet okoz.

[20] Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság nem róta az alperes terhére a felperes termékenysége csökkenését, az okozati összefüggést is kizárta abban a tekintetben, hogy mikor történik meg az ismételt teherbeesés. Ennek ellenére csak az IVF eljárás költségei megfizetése alól mentesítette, nem pedig azt állapította meg, hogy az alperessel szemben a kért személyiségi jogi szankció nem alkalmazható.

[21] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. Kiemelte, hogy a keresete tény- és jogalapja nem kizárólag abban állt, hogy az eltávolított petevezeték csökkentette a termékenységet. Keresetében egyértelműen megjelölte, hogy teherbeesési képességét az életveszélyes állapotba kerülése miatt érzett lelki megrázkódtatása, valamint az csökkentette, hogy egy petevezetője maradt. Az alperes diagnosztikai mulasztása miatt nem volt lehetősége annak, hogy a méhen kívüli terhességét a petevezetője megőrzését biztosító módon orvosolják. Érvelése szerint az orvosszakértői intézet megállapítása alátámasztja, hogy az alperes elvette tőle a gyógyulási esélyt. Az alperes a számára kedvező szakértői véleménymegállapításokat emelte ki, az elsőfokú bíróság azonban részletesen indokolta, hogy milyen szakértői megállapításokra alapította döntését. Az elsőfokú eljárásban az alperes nem bizonyította, hogy a helyes diagnózis felállítása érdekében megfelelően járt el, a terhességmegszakítás elvégzése körében nem terheli mulasztás, továbbá, hogy a felperes petevezetője megtartására a méhen kívüli terhesség egy időben történő észlelése esetén sem lett volna érdemi esély.

[22] Az alperes fellebbezése nem megalapozott.

[23] Fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett az elsőfokú bíróság ítéletének keresetet elutasító része [polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rég. Pp.) 228. § (5) bekezdés]. A fellebbezési eljárásban nem volt ezért vizsgálható a sérelemdíj iránti igényt, a vagyoni kárigényt, valamint a személyiségi jogsértés megállapítására irányuló keresetet részben elutasító rendelkezés.

[24] Az alperes fellebbezésében foglaltakkal szemben az elsőfokú bíróság nem vétett olyan lényeges eljárási szabálysértést, ami az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését indokolná [rég. Pp. 252. § (2) bekezdés]. A felperes kereseti kérelmét annak

keretei között, annak ténybeli és jogalapját megvizsgálva, a régi Pp. 213. § (1) bekezdése és a régi Pp. 215. §-a sérelme nélkül bírálta el. A fellebbezésben foglaltakkal szemben a felperes nem önmagában a teherbeesési képessége csökkenésére hivatkozott sérelemként, illetőleg az alperes kárfelelősséget megalapozó magatartásként. Végleges keresete szerint (77. sorszámú irat 1.5, és 3.2. pontjai) azt sérelmezte, hogy az alperes gondatlan eljárása, diagnosztikus hibája (a méhen kívüli terhesség észlelésének elmulasztása) miatt elvesztette az egyik petevezetőjét, a teherbeesésben közreműködő egyik szervét, maradandó károsodással, súlyos lelki megrázkódtatással távozott az életmentő műtétet végző kórházból, ezáltal csökkent a teherbeesési képessége. Az elsőfokú bíróság ítéleti rendelkezése és az alperes felelősségét megállapító indokolása ezeken a kereteken belül maradt, az elsőfokú ítélet rendelkezéseiből nem a kereset tény és jogalapjától való elszakadás, hanem a kereset részbeni elutasítása következett.

[25] Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta, a fellebbezés nem irányult további bizonyítási eljárás lefolytatására, az alperes hatályon kívül helyezés iránti kérelme ez okból sem volt alapos [rég Pp. 252. § (3) bekezdés]. Az ítélet indokolásának helyessége, a tényállás, a bizonyítékok mérlegelésének és a jogi következtetések megfelelősége az ítélet érdemi felülbírálatát nem akadályozta.

[26] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a szakértői véleményeket okszerűen, iratellenesség nélkül mérlegelte. Az aggálytalan szakértői intézeti vélemény alapján megalapozottan állapította meg, hogy az alperestől orvosszakmailag már a 2014. április 3-án elvégzett ultrahang vizsgálat során elvárható volt a méhen kívüli terhesség észlelése. A szakértői intézet a vizsgálati adatok és az UH lelet alapján, a méhüri terhességben észlelt magzat leírt méretét és korát, és azt figyelembe véve alakította ki véleményét, hogy szimultán terhesség esetén a méhen belüli és a méhen kívül terhesség egyidejű. A fellebbezéssel szemben nem tett olyan megállapítást, miszerint az adott esetben a méhen kívüli terhesség észlelése akadályozott volt a terhesség korára tekintettel. A szakértői intézet végső megállapítását arra alapozta, hogy elvárható volt a méhüri terhességhez hasonló nagyságú (17 mm CRL) magzat észlelése a petevezetőben. Ennek cáfolatára a fellebbezésben hivatkozott, kiragadott, a méhen kívüli terhesség általános észlelésének nehézségeit, illetve az alperes egyebekben gondos és szakmai szabályoknak megfelelő eljárását alátámasztó szakértői megállapítások nem alkalmasak.

[27] Az elsőfokú bíróság a szakértői intézeti vélemény alapján azt is aggálytalanul állapította meg, hogy amennyiben az alperes a méhen kívüli terhességet időben, a 2014. április 3-án végzett UH vizsgálat során észleli, az laparoszkópiás eljárással eltávolítható lett volna, és valószínűleg a petevezető is megtartható lett volna. Az alperes fellebbezésben tett állításával szemben a petevezető megtartása a szakvélemény, illetőleg az elsőfokú bíróság megállapítása szerint nem elvi lehetőség volt, ugyanis ekkor még nem következett be a petevezető sérülése. A szakértői intézet 109. sorszámú kiegészítő véleményében részletezte, hogy mik azok a körülmények, amelyekre figyelemmel csak valószínűsíthető a petevezető megtartása, azonban arra a következtetésre jutott [ad 3) pont], hogy az időben történt beavatkozás esetén valószínűbb volt a petevezető megtartása, ami az okozati összefüggést kizáró elvi esélyen túlmutató megállapítás. Az alperes fellebbezési érvelése a bizonyosság és a bizonyítottság hiánya körében súlytalan, ugyanis a felelősség alóli kimentés körében az

alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a diagnosztikus mulasztástól függetlenül elvesztette volna a felperes a petevezetőjét.

[28] Az elsőfokú bíróság a megállapított tényállás és az általa elfogadott szakértői megállapítások alapján – a fellebbezett körben – helytálló következtetést vont le arra is, az Eütv. 77. § (3) bekezdése és a Ptk. 2:43 § a) pontja alapján, hogy az alperes megsértette a felperes személyiségi jogát, illetve felelősséggel tartozik az ezzel okozott sérelemért, vagyoni károkért.

[29] Az alperes alaptalanul hivatkozott fellebbezésében a sérelem, az egészségkárosodás, ezáltal a személyiségi jogsértés hiányára. A Fővárosi Ítéltábla ezzel összefüggésben az irányadó kúriai gyakorlatra tekintettel megjegyzi, hogy a gyógyulási esély csökkenését, elvesztését nem az okozatosság, hanem a felróhatóság körében kell értékelni (Legfelsőbb Bíróság Pfv.III.25.585/2000/5., Pfv.III.26.674/2000/7., Pfv.III.21.790/2007/3., Kúria Pfv.III.22.388/2016/6.). Ez azt jelenti, hogy ha van orvosi hiba, az egészségügyi szolgáltató csak annak bizonyításával mentesülhet a felelősség alól, hogy a hiba nélkül sem maradt volna esély a gyógyulásra (Kúria Pfv.III.22.375/2016/6.). Nem mentheti ki az alperes a felelősségét az adott esetben azzal, hogy a gyógyulás esélye, azaz – a méhen kívüli terhesség megfelelő felismerése és kezelése után – a petevezető megtartása nem volt bizonyos, csak a felperes gyógyulási esélye csökkent. Nem helytálló ezért az elsőfokú bíróság érvelése azzal kapcsolatban, hogy az okozati összefüggés végpontján ne a felperes jobb oldali petevezetőjének elvesztése állna egészségkárosodásként, hanem pusztán az annak megőrzésére vonatkozó esély elvesztése; ugyanis a kártérítési kötelezettség terjedelmére nem lehet kihatása annak, hogy a felelősség a gyógyulási esély csökkenésén, elvesztésén alapul, ha ahhoz kapcsolódóan az egészségkárosodás bekövetkezett. A teljes kártérítés elve alapján a károkozó ilyen esetben is köteles a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 355. § (4) bekezdésében felsorolt kárelemek megtérítésére (BH2020. 109., Kúria Pfv.IV.22.354/2017/4., Pfv.III.20.597/2018/6.). Az adott esetben azonban a felperes fellebbezésének hiányában a Fővárosi Ítéltábla nem érinthette az elsőfokú bíróság jogsértés megállapítását érintő rendelkezését sem.

[30] A szakértői intézet véleménye alapján a méhen kívüli terhesség megszüntetésére akkor kerülhetett volna sor, amikor a petevezető még nem sérült, így az az érvelés, miszerint az alperes nem okozott egészségkárosodást, hanem a teherbeesés szempontjából kedvezőbb helyzet létrehozását szolgálta a sérült petevezető eltávolítása, nem foghatott helyt.

[31] A fellebbezés érvelésével szemben a személyiségi jogsértés, és a petevezető megtartására vonatkozó esély csökkenésének megállapításával, és az ezzel összefüggő sérelemdíj, vagyoni károk megítélésével, nem áll ellentmondásban az, hogy az elsőfokú bíróság nem marasztalta az alperest olyan költségekért és sérelmekért, amelyek egyéb, a termékenységet érdemben befolyásoló tényezőkre vezethetők vissza, ezért a petevezető elvesztésével, a termékenység kis mértékű csökkenésével nem hozhatók oksági kapcsolatba.

[32] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a régi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta azzal a pontosítással, hogy az elsőfokú ítéletben a fizetendő perköltség teljesítésére vonatkozó határidő megjelölését pótolta.

[33] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárásban is irányadó régi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni a felperes részére a jogi képviselete ellátásával felmerült fellebbezési eljárási költséget. A felperes az általa csatolt költségjegyzékben 800.000 forint plusz áfa ügyvédi díjigényét az eredeti kereseti kérelemnek megfelelően határozta meg. A díjjegyzékből és a csatolt ügyvédi megállapodásból nem állapítható meg a fellebbezési eljárásra vonatkozó díjmegállapodás, a felperes fellebbezési eljárásban érvényesíthető ügyvédi munkadíjának összegét ezért a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és az (5), (6) bekezdései alapján a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenység munka- és időigényességére figyelemmel mérlegeléssel állapította meg.

[34] A fellebbezési eljárásban peresztes alperes viseli [rég Pp. 78. § (1) bekezdés] a fellebbezési eljárási illetéket, amelyet az alperes előzetesen megfizetett, ezért a Fővárosi Ítéltáblának arról nem kellett rendelkeznie.

Budapest, 2021. december 1.

Dr. Kincses Attila s.k.

a tanács elnöke

Dr. Istenes Attila s.k.
s.k.

előadó bíró

Dr. Csordás Csilla

bíró

A kiadmány hitelül: